

EL ALZAMIENTO

(REBEL·LIÓ MILITAR)

“Bart y Lisa: ¡Papá, hemos hecho una cosa muy mala!

Homer: ¿Os habéis cargado el coche?

Bart y Lisa: ¡No!

Homer: ¿Habéis resucitado a los muertos?

Bart y Lisa: ¡Sí!

Homer: Pero al coche no le pasa nada.

Bart y Lisa: Ahá.

Homer: Entonces no importa.”

-Los Simpsons.

I

ABADIA DEL “VALLE DE LOS CAÍDOS”, MADRID

Els dos monjos caminaven xino-xano pels amplis passadissos de l’abadia. El més ancià mirava al seu voltant com si fos la primera vegada que trepitjava aquell racó mentre que el jove el seguia tot repassant una munió de papers.

-Demà arribaran els nous escolanets, reverend pare. Tres en total. Un de Buenos Aires, afiliat a l’Opus, un bolivià i un d’aquí, de Madrid, però d’ascendència equatoguineana.

-Negret?

-Sí, reverend pare.

-Vaja.

-És el que té l'Església actual, reverend pare. Cada cop és menys popular entre el nostre jovent i només els que provenen de les antigues colònies mantenen la fe en Crist Nostre Senyor –va explicar el monjo.

-No, mira, millor per a nosaltres. Mai he tingut l'oportunitat de “tractar” amb un negret. A més, no hi ha ara un d'aquests a l' Athletic? No està de moda ara fitxar jugadors de color? Doncs, aquesta abadia no serà menys! Ens hem de modernitzar, Gaspar. Bé, òbviament dins d'uns límits, és clar. Negres i indis sí; invertits, dones i votants de *Podemos*, no.

-És vostè del que no hi ha, reverend pare –va comentar el jove amb un somriure sorneguer.

-Precisament per això aquest país va com va. Amb més gent com jo s'acabarien les bajanades. Ep! Què fa l'Isaac corrent com un boig? No sap que és perillós córrer amb l'hàbit? Tu, galifardeu, atura't!

Però l'Isaac no parava. Anava cridant a viva veu, movent els braços amunt i avall, intentant cridar l'atenció del reverend pare tot i que aquest, sord com una tàpia, amb prou feines podia escoltar el que li deia el monjo del costat.

-Senyor, crec que el germà Isaac diu alguna cosa com “finalment ha passat”. No sé a què es pot referir.

-Espero que aquest rebombori sigui per una bona raó. Potser ja han arreglat l'antena. Déu n'hi do, què avorrida és la vida monàstica sense el Canal+ Liga!

El frare va travessar l'enorme claustre de l'abadia ensopegant un parell de cops però sense deixar de cridar. Quan va arribar davant de l'abat, va fer una pausa per recuperar l'al·lè i li va transmetre allò que havia descobert.

-Reverend pare, finalment ha succeït. Els maleïts catalans han proclamat la independència.

La cara de l'abat va canviar la tercera vegada que va sentir el missatge ja que les dues primeres no havia escoltat res de res. No podia ser! Allò suposava la major crisi que la nació havia viscut des del 36 i com era obvi, l'Església havia de posicionar-se en contra. Mentrestant, a un centenar de metres d'allà, un udol ressonava per les parets de marbre de la cripta. El fundador de la Falange havia trencat la seva llosa de marbre i havia sortit del sepulcre on havia de “descansar eternament”. L'aire gèlid de la cripta es colava pels forats de bala que tenia a la templa i les cames mentre caminava trontollant. El cadàver de José Antonio es va aturar davant de l'altra gran tomba del *Valle de los Caídos* i va proclamar:

-Paco, hay que alzarse... de nuevo.

La llosa del *Caudillo* va anar esquerdant-se poc a poc fins que va partir-se en dos i un braç, rígid degut al *rigor mortis*, es va alçar lentament. A seixanta quilòmetres d'allà, al cementiri del Pardo, una veu d'ultratomba ressonava sota la sepultura d'Arias Navarro.

-Españoles... Franco... ha vuelto.

II

BARCELONA

Havien passat sis mesos des que Catalunya declarés la independència unilateralment i del retorn dels morts a la vida. Si no fos per la violència que havien provocat els cadàvers dels feixistes, aquella notícia no hagués estat del tot dramàtica, ja que la tornada de gent com Eugenio o Rubianes havia millorat substancialment la qualitat de la televisió pública nacional. Els Presidents Companys i Macià tenien actes de diputat en el nou Parlament de Catalunya (els seus cucs no, òbviament) ja que formaven part de la llista unitària; Pau Casals dirigia el Palau de la Música sense cobrar (ni pispar) un euro i el que quedava d'Antoni Gaudí dirigia les obres de la Sagrada Família.

Tristament, la vida a les escoles continuava com sempre. Nanos esbojarrats, pares atabalats que feien cas omís de les recomanacions del mestre... En un col·legi de barri com el meu, el retorn a la vida dels finats havia afectat poc o res a les ments enjogassades de la canalla. Tants se'ls fotia que un exèrcit de zombis franquistes s'hagués aixecat a la banda esquerra de l'Ebre i que amencés la integritat de la nostra jove nació. A ells només els importava fer-se *selfies* i escoltar grups de dubtosa qualitat musical. De fet fou a la sortida de l'escola quan van abordar-me dos mossos d'esquadra.

-És vostè David Cavaller, mestre d'anglès?

-És vostè el que va treballar de guionista per aquell programa i la va fer tan grossa que li van prohibir escriure de per vida a qualsevol mitjà audiovisual o escrit del país? –va inquirir el segon agent.

-El mateix –vaig corroborar jo.

-Doncs, ens haurà d'acompanyar.

-Mirin, si és per l'assumpte d'aquell nen han de saber que fou en legítima defensa. Des que es va aprovar l'ús de les ballestes als recintes escolars un ha d'anar amb peus de plom i...

-No té res a veure amb cap incident succeït dins del seu àmbit professional, senyor Cavaller. El reclama el ministre de Defensa en persona.

Mai no havia pujat en un cotxe patrulla ja que sempre havia estat un bon minyó, però la veritat és que l'experiència va valdre la pena. Gràcies a les sirenes podíem saltar-nos els eters semàfors de la Diagonal i anar a tot drap sense que ningú ens pogués aturar ni gosar insultar-nos a través de les finestres. Un cop vam arribar al ministeri, l'antiga Capitania General del Passeig de Colom, els guàrdies de la garita van saludar-me marcialment mentre un tercer venia a rebre'm.

-Senyor Cavaller, sóc el major Viladrich, assessor militar del ministre. L'estàvem esperant, faci el favor d'acompanyar-me.

Era el primer cop que em trobava cara a cara amb un alt càrrec del Govern. Bé, a primer de carrera vaig colar-me amb un amic en un míting dels socialistes on, sense voler ni saber com, vaig acabar donant la mà a dos ministres espanyols i al President de la Generalitat, però aquesta és una altra història. En aquella època ells em veien com un vot amb potes i ara semblava que desenvoluparia un rol més important. De fet, això esperava (sabia que la coalició governant no passava pel seu millor moment, però anar a recollir a cada votant pel convèncer-lo en privat era un xic excessiu).

-David Cavaller, oi? –preguntà el polític mentre servia una mica de whisky en dos gots.

-Jo mateix, senyor –vaig respondre el més educadament possible.

-L'hem investigat, David. Vostè abans de la independència tenia uns altres cognoms, no és cert?

-I tant! Els meus cognoms eren castellans i tenia por a represàlies per part del nou Govern. Sóc de les Terres de l'Ebre, sap? Estic acostumat a ser marginat i deixat de banda per l'Administració Central però una cosa és tenir un servei de ferrocarrils deficient i l'altre és salvar la feina i la pell. Per aquest ordre de prioritats, ja sap que actualment la feina escasseja.

-Silenci! Ho sabem tot de vostè, senyor Caballero... o Cavaller, com sigui. Coneixem la seva trajectòria televisiva, la seva posició crítica amb la independència i el Govern. I no parlem ja de la seva aversió al President Etern i al seu llegat.

-Es refereix a Pujol? Que haguéssiu tapat amb la independència tot el que aquest home va pispar de les arques públiques no implica que...

-Silenci! –va interrompre'm un altre cop-. Si per mi fos, vostè ja estaria a la garjola, i cregui'm, ha tingut sort que sigui el ministre de Defensa i no el d'Interior. Tot i això, he de reconèixer que el país el necessita.

-A mi? Però si només sóc un mestre de primària! –vaig exclamar sorprès.

-No l'hem fet venir per ser docent, senyor Cavaller. L'hem fet venir per la biblioteca que posseeix en un xalet abandonat a l'altra banda de la frontera. Sabem que allà hi té dotzenes de llibres de temàtica ocultista llegats pel seu pare. Després de la crema de les biblioteques i la imposició del *Mecanoscrit del Segon Origen* i *Les memòries d'Artur* com a llibres únics, tota la informació de caire ocultista s'ha perdut i la biblioteca del seu xalet és l'últim reducte d'aquest saber que queda al nostre abast.

-Però si a ningú mai no li ha interessat aquest tipus d'informació –vaig replicar.

-Potser no ha vist les notícies recentment? Una miriada de zombis feixistes s'han aixecat a l'altra banda del riu Ebre i amenacen la integritat del país. La nostra gent és reticent a allistar-se a l'exèrcit i els Mossos estan massa ocupats posant multes. Els únics que mantenen a ratlla a aquests morts vivents són les milícies de la Terra Alta i la Ribera i un grapat de frikis que, apassionats per aquesta temàtica, han anat allà a combatre voluntàriament.

-Vaja, com han canviat les Brigades Internacionals! –vaig remugar amb ironia.

-Silenci! Si em torna a interrompre amb un dels seus comentaris sarcàstics em veuré obligat a prendre mesures dràstiques. David, tinc més de sis mil zombis armats fins les dents a l'altra banda del riu i cada dia que passa són més. Intel·ligència ens ha informat que cada soldat nacional mort durant la Guerra Civil ha tornat del Més Enllà i camina cap aquí amb l'única intenció d'acabar amb Catalunya. I tot això amb el beneplàcit de Madrid! Necessitem que vagi al seu xalet, recuperi els llibres que cregui necessaris i extregui la informació que ens pugui ser útil i ens ajudi a guanyar aquesta guerra. La frontera del riu Sénia estarà fortament vigilada, així que necessitarà armes.

-Per favor, ministre. Sóc mestre en una escola d'extraradi –vaig respondre-li mentre m'obria la jaqueta i deixava a la vista els dos revòlvers Colt calibre 45.

-Catalunya és a les seves mans, professor. Si compleix aquesta missió i guanyem la guerra li prometo que li donarem tants calerons que ja no haurà d'aguantar a la mainada mai més.

III

VINARÒS

El pont que unia Alcanar amb Vinaròs havia estat, parlant en plata, un pont de merda fins que, amb el tema de la independència, aquest i el riu Sénia van aconseguir una fama similar al pont de Mostar o al Paral·lel 38 coreà. Actualment aquella petita

estructura de formigó estava vigilada a banda i banda per soldats armats fins les dents i qualsevol intent de traspasar la frontera per un altre lloc que no fos el pont podia costar la vida, així que el meu pla era arribar a l'altra banda utilitzant identitats i passaports falsos.

Anava acompanyat del major Viladrich disfressat de fallera (fet que evidenciava el total desconeixement per part de la Catalunya Nord dels costums meridionals), el qual insistia en que havia de ser ell qui parlés donat que allò era una operació militar classificada i ell era l'oficial en cap però a la fi el vaig convèncer que el seu accent d'Osona ens delataria a les primeres de canvi, així que va prometre no badar boca per res del món. A més, dúiem l'únic vehicle que no despertaria mai sospites en aquell racó del món: una furgoneta de taronges.

-*Buenos días* –saludà l'oficial de la Benemèrita.

-Bon dia. Quin oratge més *roín* que fa hui, no? –vaig respondre amb el meu millor valencià.

-*¿Cómo dice?*

-Ah, és veritat que a València ja ningú parla ni entén el valencià –vaig murmurar per mi mateix. –*Perdone, es la costumbre. Me llamo José Antonio y esta es mi hija Rita. Venimos de Barcelona de vender cítricos. Mandarinas, naranjas, limones... ya sabe.*

-*¿Y por qué va su hija vestida de fallera?* –va inquirir assenyalant al major amb la porra.

Ja sabia jo que la disfressa ens portaria problemes.

-*Mire, es que como los valencianos somos tan fiestero le he prometido a mi hija ir a alguna verbena popular. Unas fallas, unos carnavales, el Día del Langostino...*

Va colar. L'oficial va revisar la paperassa i ens va obrir la barrera.

-*Sigan palante.*

-Viva Espanya i amunt Villarreal! –vaig acomiadar-me.

-A reveure! –va afegir el major Viladrich.

Vaig prémer l'accelerador a fons abans que el Guàrdia Civil pogués processar el que el tanoca del meu costat havia amollat. Ignoro què els ensenyaven a l'acadèmia militar però si aquest era el nivell mitjà anàvem apanyats.

La meva finca, ara abandonada degut a la dificultat de travessar la frontera i, per què no dir-ho, a les meves poques ganes de conrear un quadro de tarongers, encara conservava els dos xalets dempeus. El primer i més gran havia estat la casa de

la meua àvia mentre que el segon havia estat la primera llar del meu pare. Allà era on havia de cercar els llibres. Abillats amb matxets, el major Viladrich i jo vam obrir-nos pas entre la malesa, la qual havia crescut exponencialment des del moment en què vaig deixar-la de fumigar: ortigues de la grandària d'oliveres, heures grosses com pitons... en alguns moments no sabia si estava al Maestrat o a la selva veneçolana. Finalment vam trobar la porta i vam accedir a la casa. Només trepitjar-la, un centenar de records van acudir a la meua ment, però jo estava massa concentrat en la missió com per deixar-me imbuir per aquells sentiments.

Llibres, llibres i més llibres, això és tot el que havia en aquella cambra. Des de clàssics de Verne fins a la ciència ficció d'Asimov passant per les memòries de Rommel. Benítez, Sierra, Ribera... al llegir aquells noms sabia que m'apropava a l'objectiu. Des de petit sempre m'havia fascinat l'episodi esotèric, qui anava a dir-me que un dia aquells coneixements serien cabdals per a la supervivència del meu poble!

-El tinc! El "Llibre de la Llei", d'Alister Crowley.

-Aquí està tota la informació que aturarà els zombis? –va preguntar un incrèdul Viladrich.

-No tinc ni idea, major, però li asseguro que no la trobarà en el llibre que està fullejant –vaig replicar-li mentre ell intentava amagar un exemplar d'en Teo.

-I qui és aquest tal Crowley?

-Era un boig del segle passat que es creia descendent dels déus egipcis. No sé si ha vist la Mòmia o qualsevol pel·lícula on ressusciten els morts, però si aquests tornen a la vida estic segur que els antics egipcis tenen alguna cosa a veure.

-No seria més fàcil llavors agafar el "Llibre dels Morts" i traduir-lo? –apuntà el militar tot fent referència al llibre sagrat dels sacerdots egipcis.

-Totalment d'acord, major, però si ja havia ben poca gent que estudiava grec quan jo feia batxillerat, imagini quants deuen estudiar hieràtic. Au, deixi-ho tot com estava i fotem el camp abans que ens enxampi la bòfia. Estic segur que en aquest volum trobarem la clau. Ah! I agafi el llibre del Teo també, si tot l'altre falla provarem a llegir-lo a l'inrevés. Segur que conté algun missatge satànic o alguna cosa per l'estil.

IV

CORBERA D'EBRE

L'Estat Major, amb la seva infinita saviesa, havia decidit enviar-me al front per tal de provar allò que havia descobert. Així que allí estava jo, envoltant de cabres, fang i aguerrits milicians. Les rodalies de Corbera havien estat l'escenari d'una de les batalles més transcendents de la història d'Espanya i semblava que ho tornaria a ser, aquest cop per a Catalunya.

-Senyor Cavaller, a banda d'esclafar-los la testa, què podem fer per acabar amb els morts? –inquirí un dels generals desplaçats a la zona.

-El llibre aquest no és cap mena de guia, general. No existeix un "Com matar zombis per *dummies*" o un tutorial del Youtube sobre aquest tema. Empri el que el cinema i la literatura li ha ensenyat: bales de plata, estaques, alls, crucifixos...

-Són zombis, senyor Cavaller, no licantrops ni vampirs. Aquests malparits només cauen quan se'ls hi separa el cap del cos –va dir un dels militars que es mantenia a la penombra de la tenda. No portava l'uniforme regular de l'exèrcit català.

-Li presento al doctor Enric Mirambell, de la Universitat d'Andorra, expert en zombilogia i resurreccions.

-No sabia que s'impartien aquestes matèries a l'Educació Superior andorrana – vaig respondre sorprès.

-Què et pots esperar d'un país de broma? Carreres de broma! –tothom va riure el comentari-. No, ara seriosament, sóc filòleg i expert en literatura esotèrica. M'ha enviat el govern andorrà i la Diòcesi de la Seu per tal d'ajudar-lo a desxifrar la clau que s'amaga en aquest exemplar d'Aleister Crowley. Hem d'acabar amb tota aquesta colla de feixistes d'ultratomba d'un cop per sempre.

-I quin interès té Andorra en aquest conflicte, doctor Mirambell? –el major Viladrich semblava que m'havia llegit el pensament al formular aquella pregunta.

L'al·ludit se'l va mirar de fit a fit abans de contestar:

-Els coprínceps volen "*el muerto al hoyo y el vivo al bollo*", o com diem a la Vall, "el mort al forat i la pasta al Principat". Els morts no tenen necessitat d'amagar diners perquè no són persones físiques i, per tant, ni tributen ni eviten tributar. No són un bon negoci i, a sobre, amenacen clients potencials com són els Pujol. I ara senyors, si ens disculpeu, el mestre Cavaller i jo tenim molta feina a fer.

La fisonomia d'aquell doctor era sorprenent. Mentre que la imatge d'un filòleg típic i tòpic era la d'un paio escanyolit i miop tancat sempre en una biblioteca, l'Enric Mirambell era tot el contrari: alt, fort, una espessa barba de llenyataire i amb una sèrie de tatuatges que li cobrien gran part dels musculosos braços. Era l'Indiana Jones dels Pirineus i això, m'inspirava confiança.

Més tard, després d'un intens anàlisi d'aquell llibre, vam començar a elaborar diferents conjectures, algunes esbojarrades i d'altres més plausibles. Vam quedar-nos amb la que semblava més realista: algú molest amb la proclamació d'independència se les havia enginyat per pronunciar un antiquíssim ritual de resurrecció i havia retornat a la vida tots els morts d'aquesta banda de l'Ebre. Allò, lligat amb el que Hollywood i la literatura clàssica m'havien ensenyat, tenia sentit. Les ànimes, un cop enviades al Més Enllà, només podien tornar a la Terra en tres casos: per a protegir un familiar (com Patrick Swayze a *Ghost*), per evitar el descens a l'infern d'una persona turmentada (com els fantasmes del Nadal i el senyor Scrooge) o per finalitzar una tasca inacabada en vida (com a *Casper*), raó que explicava l'alçament dels zombis nacionals entre les fèrtils serres de Cavalls i Pàndols. Aquella munió de cadàvers feixistes volien acabar una antiga missió: eliminar tot rastre dels catalans de la faç de la Terra.

-L'única civilització que tenia accés a aquest tipus de coneixements era l'egípcia, David. Imaginant que el responsable de tot això sap demòtic o hieràtic per tal de dur a terme el ritual de resurrecció, encara necessitaria un temple consagrat als antics déus per fer-ho. Però on dimonis podria fer-se això en aquest país? Els egipcis no van arribar a les costes espanyoles, oi? –va murmurar el doctor Mirambell. Uns segons després em va mirar als ulls i vam exclamar alhora-. El temple de Debod!

-I què havia de construir-se en aquells terrenys abans de l'arribada d'aquest temple l'any 1972? La Seu Central de la Falange!

-Com?

-Sí, David. Falange volia tenir una seu grandiloqüent emulant la "Casa Bruna" del partit nazi a Munic però a l'any 68, El Caire va regalar-li a Franco un temple en agraïment a la participació espanyola en la recuperació dels temples nubis, sobretot el d'Abu-Simbel.

-No veig la connexió –en aquell moment tampoc sabia la dada sobre la Falange, però una visita a la Viquipèdia amb el mòbil i tot va quedar clar i català.

-Per què el govern franquista havia d'ajudar a l'Egipte de Nasser, un president socialista i gran amic dels russos? Jo t'ho diré: per assegurar la supervivència del règim a qualsevol preu. No ho veus? Ho han aconseguit quaranta anys després! Amb la independència, als hereus de la Transició se'ls ha acabat el bròquil i això és una cosa que no podien permetre. I com Europa seria reticent a una intervenció militar, pam! Ressusciten els morts. Maquiavèl·lic, però una jugada mestra al cap i a la fi.

-Així què creus que hauríem de fer ara? –vaig preguntar mentre el meu cervell encara processava tot aquell reguitzell d'informació.

-Que què farem ara? Doncs viatjar a Madrid, entrar al temple de Debod i desfer l'encanteri.

-Doncs tenim bones notícies: no us caldrà anar a la capital espanyola. Senyors, el temple ha estat traslladat a la cota 705 –va interrompre el major Viladrich.

Els caps d'aquell nou "Alzamiento" ambicionaven més poder i a fi d'aconseguir més reclutes pel seu exèrcit havien traslladat les runes egípcies a aquelles contrades. El motiu? Ningú de nosaltres el sabia però de ben segur que no seria bo per a Catalunya. Tot i així, no hi ha mal que per bé no vingui, ja que aquest fet ens estalviava un viatge a Madrid, un detall que agraiïa, i molt, la meua cartera. Era el moment de passar a l'acció i jo, un humil mestre de primària, havia de convertir-me en un heroi per salvar-la. Immediatament l'Estat Major va reunir a tot el personal de la base, als caps de les milícies i, després de presentar-nos, el general va promulgar la típica arenga de pel·lícula de Hollywood que va posar la pell de gallina a tothom. Paraules com "hereus de l'esperit de Jaume I" o "patriotes com Casanovas" brollaven de la boca de l'oficial mentre el professor Mirambell i jo ens miràvem atònits. Un andorrà i antic botifler amb arrels valencianes, comparats amb Jaume I i Casanovas? Bé, suposo que si els belgues se senten representats amb una selecció plena d'immigrants nacionalitzats nosaltres també podríem fer honor i treure'n profit.

El pla era el següent: mentre les milícies frenaven les hordes de morts vivents entre Corbera i Pinell de Brai, els dos docents seriem transportats a les falces de la cota 705 amb el llibre d'en Crowley amb l'objectiu de colar-nos al temple de Debod. Un cop allí, hauríem d'anar recitant vers per vers fins que algun d'aquests tornés a la tomba la munió d'aberracions, especialment a Eugenio, el qual ja havia esgotat tot el seu repertori d'acudits i començava a ser massa repetitiu. No, no era un pla gaire bo però tampoc teníem temps per fer una recerca més a fons.

V

PINELL DE BRAI

A bord de l'helicòpter m'entretenia passant el dit pel llom a un dels meus revòlvers. El professor Mirambell feia el mateix gest però amb un bazuca.

-No sabia que a la universitat estiguéssiu tan malament.

-Ah, no! Això és un record de quan estava d'interí en un institut de Santa Coloma –va contestar mentre s'obria l'americana i deixava al descobert la resta del seu arsenal. Ganivets, granades... Hi havia de tot-. I això és el necessari per sobreviure un dia en Bonavista o Constantí.

-Esperem que els zombis feixistes no siguin tan agressius com l'alumnat de les rodalies, doncs –vaig xiuxiuejar tot amagant el meu nerviosisme.

-Un minut pel descens, professors! –anuncià el pilot-. Bona sort allà baix.

Des dels ulls de bou de l'aparell es podia veure el fragor de la batalla que ens envoltava: morts avançant i milicians resistint estoicament, trets i bombes esclatant a totes dues bandes del camp de batalla. El terreny escarpat, però, beneficiava els nadius. No vaig tenir temps de cavil·lar més ja que en pocs segons l'helicòpter va despenjar dues cordes i el professor Mirambell i jo vam haver d'abaixar per elles fins arribar al terra d'aquell turó anomenat "cota 705".

Vam avançar sota un intens foc fins un punt proper a la cúspide des del qual podíem observar el què es coïa allà. Tota la Plana Major del feixisme espanyol estava reunida en aquell lloc: Franco, Arias Navarro, Primo de Rivera, trossos esmicolats de Carrero Blanco... No veia tanta dreta junta des de l'últim Govern Popular. I allí estava el temple de Debod, reconstruït peça per peça. Era obvi que per fer l'esmentada obra en tan poc temps havien ressuscitat als obrers republicans del Valle de los Caídos, autèntics experts en construcció de monuments rancis. Vaig intentar avançar una mica més però els sentinelles ens van descobrir i van disparar contra la nostra posició. Tant Mirambell com jo ens havíem quedat sense munició i els últims raigs de sol s'amagaven a l'horitzó. Si la nit queia sobre nosaltres estàvem perduts.

-No volia arribar a aquest extrem, però crec que haurem de recórrer a l'arma definitiva –va murmurar l'andorrà.

-Una bomba atòmica? Això si que no! He escrit un llibre i he plantat un arbre però hem falta el fill. No puc morir encara! –aquesta frase demostrava com de valent he estat sempre.

-No siguis brètol. Parlava de l'autobús.

-Autobús? De què? De l'IMSERSO suposo que no, oi? Ja tenim prou morts vivents aquí dalt.

-Un autobús escolar. Replet d'una colla d'adolescents problemàtics i addictes als jocs violents. 50 criatures seleccionades especialment pel Conseller d'Educació dels pitjors centres escolars de l'Àrea Metropolitana. Els he vist actuar en els simuladors i creu-me, riu-te'n dels *Seals* americans. Està a bord d'un avió de càrrega que sobrevola la zona. Només cal pitjar aquest botó i seran aquí.

Dit i fet. Als dos minuts de prémer aquell interruptor vermell un bus amb paracaigudes va caure del cel al bell mig de la cota. Els zombis, sorpresos, no van tenir la menor oportunitat. Aquells joves vàndals feien miques qualsevol cosa que tinguessin per davant: caps adornats amb boines vermelles rodaven costa avall, camises blaves

eren foradades a tort i a dret... L'escena era tan violenta que em recordava a la d'un esbarjo en una escola-bressol d'Afganistan.

-És hora d'avançar, David. Sense por. Desperta ferro! –exclamà Enric llançant-se a la càrrega.

Jo el vaig seguir i, tot evitant els trets dels alumnes, els quals gairebé no podien evitar l'irrefrenable desig de carregar-se un docent, vam poder fer cap al temple de Debod. Un cop dins, vam començar a recitar l'Aleister Crowley.

-¡Alto! ¡No digan ni una sola palabra más!

Vaig girar-me i vaig trobar-me cara a cara amb Primo de Rivera en persona. O amb el seu cadàver més ben dit. Ens apuntava a Enric i a mi amb dues pistoles.

-No permitiré que dos rojos traidores me fastidien el plan. He planeado esto desde que me encerraron en la cárcel en el 36 y nadie va a impedir vengarme por lo que me hicieron –dit això va obrir foc i va encertar de ple al professor Mirambell.

Boig de ràbia vaig intentar llançar-me a sobre del fundador de la Falange però dues bales van impactar-me. Definitivament ser un heroi no era com a les pel·lícules. Moribund, la meua vida va passar pel meu davant: les meves primeres passes, el primer dia d'escola, l'apte a l'examen pràctic de conduir... Allò era el meu final. Tot i tenir la cara sangonosa els meus ulls van poder distingir l'ombra del feixista a pocs metres d'on jo romania malferit.

-Es tu final, catalufo.

El zombi va aixecar les seves pistoles i les va amartellar. Vaig tancar els ulls amb força i mentalment vaig resar el que recordava del Pare Nostre mentre esperava el funest desenllaç. Blam! Es va sentir un tret però jo encara estava viu. Després un altre i un altre més. L'Enric Mirambell havia agafat una de les seves armes ocultes i havia descarregat un a andanada mortal sobre Primo de Rivera. Aquest, molest, va girar-se.

-¡Ningún catalán puede acabar conmigo, necio!

-Jo no sóc català. Sóc... andorrà! –va contestar alhora que li separava el cap del tronc amb un enorme i oxidat coltell.

El zombi es va desplomar i jo vaig incorporar-me a dures penes per ajudar el meu salvador. Tot i que jo havia rebut dos trets al cap, ambdós havien estat bastant superficials (però jo sempre he estat hipocondríac de mena i com era costum en feia un gra massa) mentre que al pobre doctor Mirambell li havia perforat el fetge.

-Dolça ironia. Qui anava a dir-me que una cosa confiscada a classe d'Història dels almogàvers salvaria Catalunya –els dos vam riure-. David, em moro. Acaba amb la

lectura i envia a tots aquests fastigosos fatxendes cap a l'infern. Ja vessaràs llàgrimes per mi més tard.

-No! Tu i jo esquiarem a les pistes verticals de Pal i Arinsal junts. Junts farem cua al Punt de Trobada per comprar vodka d'importació. No em deixis Enric.

-Ja és tard per mi, David. Fes el que et dic. Ah! Una última cosa... vull que m'incinerin i dispersin les meves cendres sobre la terra que tants calés m'ha donat.

-No t'entenc. Et refereixes a Andorra? Al seu banc principal? A la universitat?

-No, la casa dels Pujol! –i dit això va palmar. Bromista fins al final.

Per la meva part jo vaig acabar la missió. Vaig desfer l'encanteri i els morts van tornar a la tomba. Els caps dels líders feixistes van convertir-se en pilotes de futbol pel jovent que havia assaltat la cota mentre que la resta de feixistes va tornar als seus cementiris i fosses comuns d'on havien sorgit. Companys i Macià van ser enretirats del Parlament després de morir (un altre cop) donat que els havien confós amb parlamentaris adormits, passant així desapercebuts durant dos dies. Eugenio va poder assaborir un altre cubata i una darrera cigarreta abans de tornar al cementiri i Rubianes va pronunciar el seu últim monòleg replet d'insults i impropis abans de caure sense vida sobre un escenari, com sempre havia desitjat.

Un mes després tot havia tornat a la calma: Espanya havia reconegut finalment a l'Estat Català i el seu Govern va estar processat pel tribunal internacional de La Haia pels delictes de crims contra la natura i per col·laboració amb banda ressuscitada. I pel que a mi respecta, vaig tornar a ser acceptat a la televisió, aquest cop no com a guionista, sinó com a tertulià, ja que era l'heroi de moda. Vaig escriure un llibre que va ser un èxit de vendes i el que és més important de tot, ja no em van veure el pèl mai més en una escola.